

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 84: Irritatiepunten

Na bijna twee jaar is Hira eindelijk bijna gewend aan het leven in het buitenland. Den Haag schijnt Nederland te zijn en alles erbuiten niet, laat staan Steenwijk. Dat moet in de buurt van China liggen, zeker in de zomer. Na bijna twee jaar is Hira eindelijk bijna gewend aan de zelfstandigheid die wij hier verlangen van haar. Het enige wat nog niet lukt is zelf uitkleden en een rits dichtdoen maar dat ligt aan het feit dat die jas van haar eigenlijk een rotvuilniszak is, met mouwen en een rits en een capuchon. Dat ze niet kijkt wat ze doet ligt niet aan haar, het is een rotvuilniszak in de vorm van een jas. Zo'n Anita-jas, maar dan uit de hel. Zo'n jas waarvan de binnenkant steeds tussen de sluiting gaat zitten waardoor Hira kortsluiting krijgt en het geen jas meer is maar een rotvuilniszak, een mooie, met wel een kloteding. Na bijna twee jaar is Hira eindelijk bijna gewend aan alles we doen hier. Gekke bijna-chinezen doen dingen buiten, in de natuur, in de buitenlucht, op de fiets vaak zelfs, maar buiten, wat eng is, want natuur en natuur heeft beesten, beesten zijn eng, eten je op en daarom klotenatuur. Maar eindelijk wilde Hira een stukje fietsen! Fietsen buiten de poort zelfs, op zoek naar ijs, op de fiets, om te schaatsen, in de buitenlucht, in de natuur.

Rama en Rani hadden zich al helemaal ingesteld op de PlayStation, vanaf 05:40 uur pas. Ik had ze namelijk een nieuw spel gegeven. Vrij interactief, vreemde controllers, realistische speelwereld. Het spel heet; Dikke pech, we gaan fietsen. We spelen het met zn vieren, eerst characters selecteren. We kiezen voor een Rani, een Rama, een Hira en een Papa. Vraag 2; welk vervoersmiddel. Rani en Hira kiezen een fiets. Rama wilt een auto, maar die is nog niet vrijgespeeld zien we, dan maar een auto zonder motor en we noemen hem "skelster". Papa kiest de benenwagen. Selecteer weeromstandigheden, "oostenwind, -8, droog, geen bewolking". *druk op start om te spelen*

[Level 1: de tuin]

We gaan de tuin uit, rani fietst alvast door naar level 2, Hira zit vast achter Rama en papa dus ook. Na wat heen en weer steken zijn we er door en we beginnen.

[Level 2: het fietspad]

We volgen het fietspad richting park, obstakel spoorwegovergang, en na 783 meter zit Hira nog met een blij hoofd achter Rama. Rama zn keuzr voor de skelter bleek een verkeerde aangezien hij hier al begon te miepen dat zn benen zeer deden en hij dus elke 3,5 meter stopte waardoor Hira dus moest stoppen en haar blije hoofd steeds meer Hira ging staan. Hira had zin dus Rama had pech.

[Level 3: blij dat ik glij]

Eenmaal in het park met de teller van noodstops op 641 stond Hira al op het ijs, de barsten en scheuren verschenen waar je bij staat maar blij in de natuur had ze niets in de gaten. Toen ze eenmaal doorhad dat het ijs toch betrouwbaar niet was, natuur weer klote was, wilde ze gauw doorfietsen. Rani blij, papa blij, Rama alles behalve. Zn benen deden zeer, hij was moe, had honger, dorst, zn oren waren koud en zn haar lang.

[Level 4: dwarstocht]

Rama zn gewoonte zette door en Hira raakte steeds gefrustreerder. Rani niet, die fietste stevig door. Hira wilde dat ook maar ja ... Ramaaaa!! Fiets eens door LUMMEL! Hira was boos, kookte ouderwets van woede en haar mondhoeken, die lagen op de grond. Gelukkig zat er een turbobel op haar fiets. *TRINGELING* En daar stoof ze Rama voorbij, boze turbo glitterkracht op lekkere patattenjacht. Dat was wel verdiend na 17 kilometer (das geen grap).

[Level 5: eindbaas]

Thuis. Natuur was zo klote nog niet, fietsen ook niet. Rama wel want die trapt niet door. Maar al met al is Hira wel een eindbaas. Want na bijna twee jaar is Hira eindelijk bijna gewend aan het leven in het buitenland. Zolang je je Nederlandse mentaliteit maar in Nederland laat liggen.

Verstuurd vanaf mijn iPhone